

Како се и када користи света вода...

На грчком „света вода“ се зове „агијазма“ (Αγίασμα) – „светиња“. Светињом се зове оно што је испуњено благодати Божијом. То могу бити мошти светаца, иконе, миро, нафора. Али ипак, првенствено, под „светињом“ „агијазмом“, подразумева се вода, над којом је извршен чин водоосвећења.□

Како обична вода постаје света? Одговор на ово питање крије се у речима молитве коју свештеник чита при њеном освећењу. Ево првих од њих: „За освећење ове воде силом, и дејством, и силаском Светога Духа, помолимо се“. Свети Дух се спушта на обичну воду и чини је необичном, чини је светињом, која са своје стране преноси благодат свему чега се дотиче. У почетку освештавамо обичну воду, читајући над њом молитве, урањајући крст у њу. А потом, већ та сама вода преноси благодат свему што прскамо њом.

Богојављенска водица се употребљава од Крстовдана уочи Богојављења и освећења водице на сам дан Богојављења па до оданија Богојављења. Током тих дана се водица употребљава за све што је на духовну корист и здравље, а након оданија празника се употребљава у случају да се неко разболи или се не осећа добро. Узима се ујутро наташте.

Богојављенска вода дивна је потврда православне вере. Њена је особина да годинама остаје свежа, укусна, освећена и лековита. Одавно се чува обичај да се ова водица чува у нарочитом судићу целе године, јер она помаже у свакој болести и кад мала деца имају страх ноћу, и кад човеку нагло позли и кад му храна не прија и кад не може да подноси болове у болести и кад му се смућују помисли и не зна како једну ствар да реши – и уопште, многобројни су прилике у животу и тешкоће кад се Богојављенска водица са вером употреби и стварно користи.

На сам дан Богојављења црква дозвољава да се том водицом кропе све одаје и сваки кутак. Али, у свима другим данима године, Богојављенском водицом се само пије у случају болести. А здрави ако желе, морају који дан постити, па ту водицу узети ујутру.

У Македонији и данас многи ништа не једу прва два дана Великог Поста, па трећег дана окусе ту воду у знак велике светиње. У нашем народу од давнина поштује се Богојављенска водица. У 14. веку, за време цара Душана и кнеза Лазара, оним људима којим није дозвољено да се причесте због неког великог греха, дозвољено им је да посте и окусе Богојављенске водице.

Свака кућа, на дан Богојављења, кад свештеник свети воду, треба да је узме у нарочит суд и да је чува преко целе године.

[Преузето са: https://srbin.info/](https://srbin.info/)